

Nr. 3 (260)
martie 2016

vita catholica banatus

Iubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

**„Așadar, dacă ați înviat împreună cu Cristos,
căutați cele de sus unde Cristos
șade la dreapta lui Dumnezeu.” (Col 3,1)**

ANUL XXII NR. 3
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara

Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orțan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Țigla.

Difuzare și abonamente:
Delia Orțan, Valerica Rebegilă.

*Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița*

Pentru abonamente

Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul:

Parohia Romano-Catolică Reșița,
deschis la sucursala CEC Reșița,
RO89CECECS0136RON0056396

• un abonament pentru anul 2016 - **28 RON**
• un abonament pentru străinătate - **20 €**
• un abonament susținător 2016 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8
Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804
OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

6

Autobuzul milostivirii încurajează Spovada celor îndepărtați de Biserică

O Dieceză britanică folosește un autobuz cu etaj pentru ca preoții să poată asculta spovezile persoanelor care au încetat să mai vină la biserică. Autobuzul Milostivirii circulă prin Dieceza de Salford pe perioada Postului Mare. În fiecare sâmbătă oprește într-o zonă aglomerată din Manchester sau dintr-un oraș apropiat, voluntarii încercând...

10

Întâlnirea familiilor

Parohia Maria Zăpezii din Reșița a găzduit sâmbătă 13 februarie, familii venite din diferite zone ale diecezei, ca să petreacă împreună o zi spirituală. Programul a cuprins teme: Teoria Gender, prelucrată de Valea Ernest; lertare în familie, prelucrată de Pr. Pălie Veniamin și familia Piklor; Masă rotundă despre familie, condusă de pr. arhidiacon Pal Iosif Csaba.

17

„Pe drum: A se educa pentru a educa!” Iubirea este aceea care educă

În perioada 6-10 februarie 2016, la Castel Gandolfo în Italia, a avut loc întâlnirea la nivel internațional a educatorilor de copii și tineri. La această întâlnire au participat în jur de 400 de formatori din 39 de țări, din lumea întreagă, din Oceania până în Nigeria, care împărtășesc o nouă pasiune pentru noile generații. Pare o sarcină dificilă...

12

Feltámadás

A materialista elveket valló emberek szerint a lélek az agy munkájának eredménye és létezése, s ez a halál beállta-kor megszűnik. Szó szerint kileheljük a lelkünket, s az eltűnik, semmivé lesz a levegőben. A test pedig elporlad a földben. Ezek szerint, ha testileg, lel-kileg megsemmisülünk, szó sem lehet a FÖLTÁMADÁSRÓL, mely csak önámítás. Vajon így lenne?

Milostivire preventivă

La întâlnirea cateheților ne-am pus întrebarea: ce fac eu în Anul Milostivirii? Printre multe răspunsuri frumoase, cineva a spus cu simplitate: – „Încerc să fiu disponibil, acolo unde este nevoie.” – Aceasta deja nu mai este doar o faptă de milostivire, ci un stil de viață în spiritul milostivirii.

Sfântul Părinte trăiește tocmai în acest stil, de la primii pași ai pontificatului său, dar și înainte. Acum, în anul milostivirii, răspunzând la întrebarea jurnaliștilor, spunea că în fiecare vineri va exista un gest făcut în acest spirit. Și întâlnirea papei Francisc cu patriarhul ortodox Kyrill al Rusiei s-a întâmplat într-o zi de vineri, un gest bine pregătit de colaboratorii lor, un gest istoric, care poate să marcheze o nouă etapă a ecumenismului. Cele două căi ale ecumenismului se întâlnesc, se îmbrățișează: instituția și poporul. Dorința poporului se exprimă în îmbrățișarea celor doi, și gestul lor, încetul cu încetul, se pune în practică de poporul credincios. Gest de milostivire? – Da, în totalitate: iubirea milostivă a lui Dumnezeu nu este împiedicată de dezunitate. Unitatea adusă de Isus trece prin noi, ajunge la mulți oameni, ca să participe și ei la comuniunea și stilul Sfintei Treimi.

Ascultam prelegerea lui Papp Miklós, de la zilele pastorale din Eger (Ungaria), unde vorbește despre milostivirea preventivă. Practic, când trăim actele de milostenie sufletești, trăim această milostivire preventivă.

Facem tot posibilul, pentru ca oamenii să nu ajungă înfometați, să nu fie dependenți de droguri, alcool, jocuri, internet, să nu ajungă în închisori... să nu fie războaie. Aici este interpellată întreaga pastorație a noastră. Întrebarea sună așa: Suntem fericiți? Dacă da, ce ne face fericiți? Mulți dintre noi au răspuns la întrebarea aceasta că sunt fericiți, și îi face fericiți prezența vie a lui Dumnezeu în viața lor. – Dacă pe noi ne-a putut face fericiți, oare nu este misiunea noastră ca să-i aducem pe toți oamenii în legătură vie cu El? Nu aceasta este pastorația? Desigur, calea poate să fie lungă, poate include de la calea samariteanului milostiv, până la zugrăveala sălii de religie și multe altele... doar să nu uităm, unde este sursa vieții și unde trebuie să ajungem. Uneori se întâmplă că în milostivirea preventivă suntem permisiivi, poate chiar neglijenți (milostivire incorectă), iar când omul greșeste, atunci suntem severi și cu critică dură. Invers ar trebui să se întâmple: Să fim exigenți în milostivirea preventivă, așa cum este o mamă, care știe să fie și severă cu copilul ei, dacă așa este spre binele lui. Dar dacă a greșit, dacă a ajuns în închisoare, dacă și-a stricat viața, mama nu îl critică, ci merge după el, îl mângâie, îl ajută.

Acest an al milostivirii ne deschide ochii, poate și inimile și mintea.

Pál Iosif-Csaba

Papa Francisc: Să ne angajăm zilnic să răspândim milostivirea lui Dumnezeu

Sâmbătă, 20 februarie 2016, Papa Francisc a ținut a doua sa audiență generală jubiliară, încurajându-i pe pelerini să se angajeze zilnic pentru a răspândi milostivirea lui Dumnezeu atât în lucrurile mici cât și către cei care sunt mai mult în nevoie. „Viața mea, atitudinea mea, modul de a merge prin viață trebuie să fie tocmai un semn concret al faptului că Dumnezeu este aproape de noi. Mici gesturi de iubire, de duioșie, de îngrijire, care ne fac să ne gândim că Domnul este cu noi, este aproape de noi. Și astfel se deschide poarta milostivirii”, a spus Sfântul Părinte.

Papa le-a vorbit pelerinilor reuniți în Piața San Pietro pentru a doua sa audiență generală pentru Anul Sfânt al Milostivirii. Pe lângă audiențele sale generale de miercuri, el a ales să țină o audiență generală o dată pe lună, într-o sâmbătă, ca o inițiativă specială pentru Jubileu. În discursul său, Pontiful a continuat reflecțiile sale pe tema milostivirii prezentă în Scriptură, în această lună concentrându-se pe angajamentul lui Dumnezeu față de omenire, datorită căruia l-a trimis pe Isus. „Ce înseamnă a se angaja? Când mă angajez înseamnă că îmi asum o responsabilitate, o îndatorire față de cineva; și înseamnă și stilul, atitudinea de fidelitate și de dăruire, de atenție deosebită cu care duc înainte această îndatorire.”

„În fiecare zi ne este cerut să punem angajare în lucrurile pe care le facem... Și Dumnezeu s-a angajat față de noi. Prima Sa angajare a fost aceea de a crea lumea, și, în pofida încercărilor noastre de a o ruina – și sunt

atâtea -, El se angajează să o mențină vie. Însă angajarea Sa cea mai mare a fost aceea de a ni-l dăruia pe Isus. Aceasta este marea angajare a lui Dumnezeu! Da, Isus este tocmai angajarea extremă pe care Dumnezeu și-a asumat-o față de noi... Și cum s-a manifestat această angajare a lui Dumnezeu față de noi? Este foarte simplu să verificăm în Evanghelie. În Isus, Dumnezeu s-a angajat în manieră completă pentru a reda speranță săracilor, celor care erau privați de demnitate, celor străini, celor bolnavi, celor închiși și celor păcătoși pe care îi primea cu bunătate.”

Subliniind în mod special faptul că Isus îi primea cu bunătate pe păcătoși, Pontiful a continuat: „Dacă noi gândim în mod uman, păcătosul ar fi un dușman al lui Isus, un dușman al lui Dumnezeu, dar El se apropia de ei cu bunătate, îi iubea și le schimba inima. Noi toți suntem păcătoși: toți! Toți avem în fața lui Dumnezeu vreun păcat. Dar nu trebuie să avem neîncredere: El se apropie tocmai pentru a ne da întărirea, milostivirea, iertarea. Aceasta este angajarea lui Dumnezeu și pentru aceasta l-a trimis pe Isus: pentru a se apropia de noi, de noi toți, și a deschide poarta iubirii Sale, a inimii Sale, a milostivirii Sale.”

Răspunsul nostru la iubirea milostivă a lui Dumnezeu este acela de a ne angaja și noi, „mai ales în situațiile de nevoie mai mare, unde există mai multă sete de speranță. Mă gândesc – de exemplu – la angajarea noastră față de persoanele abandonate, față de cei care poartă handicapuri foarte grele, față de bolnavii cei mai gravi, față de muribunzi, față de cei care nu sunt în măsură să exprime recunoștința... Trebuie să purtăm mereu acea mângâiere a lui Dumnezeu – pentru că Dumnezeu ne-a mângâiat cu milostivirea Sa -, să o ducem altora, celor care au nevoie, celor care au o suferință în inimă sau sunt triști: să ne apropiem cu acea mângâiere a lui Dumnezeu, care este aceeași pe care El ne-a dat-o nouă. Fie ca acest Jubileu să poată ajuta mintea noastră și inima noastră ca să atingă cu mâna angajarea lui Dumnezeu față de fiecare dintre noi și grație acestui lucru să transforme viața noastră într-o angajare de milostivire față de toți.”

www.catholica.ro

Pe cât L-am urmat pe Isus pe drumul crucii, pe-atât ne vom bucura de dimineața Învierii...

În viața noastră de fiecare zi avem numeroase drumuri ale crucii de parcurs. Unele „pavate” de alții, altele provocate chiar de noi, altele apărute spontan și imprevizibil. Totodată, se ivesc multe situații prin care primim cruci sub forma ispitelor repetate, a unor eșecuri sau dezamăgiri, sub forma unei boli fizice sau sufletești, ori diverse alte cruci „îmbrăcate” în suferință, dificultăți, lipsuri. Pe lângă durerea pe care o resimțim când ne apasă greutatea unei anumite cruci, întrebările cele mai importante pentru un credincios rămân: L-am urmat fidel și loial pe Isus pe drumul crucilor din viața mea? Am răspuns „da” la tot ce am avut de îndurat de-a lungul timpului, acceptând cu calm și nădejde cele trimise de Dumnezeu? M-am unit cu Mântuitorul în durerea mea, în neputința mea și în slăbiciunea mea, din dragoste față de El și de dragul ascultării de Tatăl? Dacă și în întuneric am rămas statornici față de voința și poruncile Creatorului, dacă nici în suferință nu ne-am îndepărtat de El, dacă nici necazurile sau problemele nu au slăbit credința noastră, ci dimpotrivă, au întărit-o și purificat-o, atunci cu siguranță Dumnezeu ne va face părtași de bucuria învierii Fiului Său, în fiecare zi. Iar bucuria și speranța pe care Isus le-a adus cu Sine odată cu învierea Lui din morți sunt resursele esențiale din care un ucenic al Domnului primește putere, curaj și pace interioară pentru a înfrunta tot ce-i rezervă zilele sale pe acest pământ. Este adevărat că omul, mai ales astăzi, este tentat să

aleagă calea ușoară. Este tentat să respingă efortul, să evite sacrificiul, să ocolească tot ce înseamnă a se jertfi. Ar dori să aibă parte direct de duminica luminată a Învierii, eliminând din start întunecata Vinere și Sâmbătă mare. Însă fără asumarea crucilor zilnice și fără a parcurge calea Golgotei nu ar exista nici roadele Învierii. Fără jertfa de sine și fără dăruirea sinceră, iubirea riscă să se închidă în sine și să devină indisponibilă. Fără moartea zilnică a dorințelor noastre egoiste, sensul vieții noastre tinde să se piardă în derizoriu și în superficial.

Trebuie să admitem că pentru majoritatea dintre noi imaginea crucii este una incomodă și perimată. Am dori să ne bucurăm de Înviere, sărind peste etapa pătimirii și răstignirii Domnului, care nu se mai potrivește cu spiritul acestui veac dornic de bunăstare și de plăceri. Însă pentru ca noi să ne putem bucura de duminica Paștelui, Isus a trecut printr-o zi de Vinere sumbră și dureroasă. Pentru ca noi să avem acces din nou la paradisul plin de lumină, El a coborât în infernul atât de întunecat. Ca să reintrăm în comuniune cu Tatăl, Fiul a simțit abandonul și singurătatea cea mai copleșitoare. În sfârșit, pentru ca noi să primim viața harului și mântuirea, Isus a îndurat o moarte îngrozitoare. Iată cu ce preț am fost răscumpărați, iată până unde am fost iubiți! Cum ar mai putea rămâne inima noastră rece și indiferentă în fața unei jertfe atât de grăitoare? O jertfă care nu ne vorbește decât despre o dragoste imensă și despre dăruirea până la ultima răsuflare...

Pe cruce are loc cel mai important schimb din istorie: noi îi oferim lui Isus păcatul, El ne trimite în schimb harul; noi îi arătăm căința noastră, El ne dăruiește iertarea; iar dacă noi îi arătăm nepăsarea noastră, El, în schimb, ne arată și mai mult dragostea Sa milostivă. Pe cruce, iubirea umană și iubirea divină se intersectează, Dumnezeu și omul se unesc. Ca atare, crucea nu reprezintă un argument logic sau științific pentru rațiunea omului, ci o dovadă de iubire, de caritate și de compasiune pentru sufletul său.

Învierea Domnului vine să ne amintească – nu doar o dată pe an, de sfintele Paști, ci la fiecare sfântă Liturghie și de fiecare dată când trăim în stare de har – tocmai această iubire de neînțeles pe care ne-o poartă Mântuitorul, fiind dovada milostivirii supreme a lui Dumnezeu față de om. Tot ce ne apasă, toate regretele care ne macină, toată vina și rușinea care ne împovărează, toată mizeria păcatelor omenirii au fost asumate de Cristos și răstignite pe cruce în Vinerea mare. În schimb, în Duminica Învierii ni s-a șters complet vina, am primit iertarea deplină, ni s-a redat curăția sufletească, ne-am redobândit demnitatea de copii ai lui Dumnezeu. Ca atare, datorită învierii lui Isus, avem toate motivele să tresăltăm de bucurie în Mântuitorul nostru, să ne lăsăm luminați de Cristos cel înviat, să trăim în neprihănire, cu inima și viața dăruite Celui care s-a dăruit plenar pentru fiecare dintre noi.

Pr. Nikola Laus jun.

Anul milostivirii din lună în lună

Sfântul Părinte a proclamat anul care urmează ca fiind un „An Sfânt Extraordinar al Milostivirii”
Să încercăm să trăim, împreună cu Sfântul Părinte, acest an, din lună în lună!

Aprilie

Pelerinaj + Poarta Sfântă

A/ Meditație, învățătură, convorbire despre punctul 14 din *Misericordiae Vultus*.

B/ Posibilități concrete:

• Să organizăm un pelerinaj comun (poate să fie 9 aprilie la Catedrala din Timișoara, sau la Roma), dar acesta să nu fie turism religios, ci să parcurgem un drum interior cu o convertire serioasă. (MV 14)!

• În această lună să ne ferim în mod special de a bârbi - și ca să mergem serios împotriva curentului, să ne străduim să spunem despre fiecare om câte ceva pozitiv!

• Să organizăm ocazii comunitare (chiar și în sânul familiei), unde povestim unii altora: „Îmi place la tine în mod deosebit (faptul) că...”

Pal Iosif-Csaba

Autobuzul milostivirii încurajează Spovada celor îndepărtați de Biserică

O Dieceză britanică folosește un autobuz cu etaj pentru ca preoții să poată asculta spovezile persoanelor care au încetat să mai vină la biserică. Autobuzul Milostivirii circulă prin Dieceza de Salford pe perioada Postului Mare. În fiecare sâmbătă oprește într-o zonă aglomerată din Manchester sau dintr-un oraș apropiat, voluntarii încercând să îi atragă pe oameni la spovadă, oferindu-le în dar medalii miraculoase binecuvântate de Papa Francisc. Dacă primesc un răspuns pozitiv, îi invită în autobuz, unde pot discuta cu un preot și primi o binecuvântare... dar și să se spovedească. Trei preoți le stau la dispoziție.

Vizitatorii pot pleca cu informații despre credința catolică, dar și cu orarul Liturghiilor în zonă. Pr. Frankie Mulgrew, din Dieceza amintită, a spus că interesul publicului „a depășit așteptările”. În primele două săptămâni, când autobuzul a fost în Salford, apoi în Bolton, peste 400 de persoane au apelat la preoți. Dintre spovezile ascultate, „un număr semnificativ” au venit dinspre catolici îndepărtați de Biserică, unii chiar de decenii. „Întâlnim oamenii acolo unde sunt. Parcăm lângă viețile lor”,

a spus pr. Mulgrew, de 38 de ani, fost comedian, care a întors spatele unei cariere în emisiuni pentru copii pentru a deveni preot, după ce a experimentat personal milostivirea lui Dumnezeu în spovadă. „Le spunem: dacă aveți orice greutate, veniți în autobuz și eliberați-vă de ele. Dacă treceți prin orice încercări acum – certuri în familie, probleme financiare, relații distruse – veniți în autobuz și experimentați milostivirea lui Dumnezeu.”

Pe fața autobuzului este logoul Jubileului Milostivirii, iar pe laterale imagini cu Papa Francisc și cu preoți spovedind. De altfel Pontiful a binecuvântat personal inițiativa. „Mi-a zâmbit larg”, a spus pr. Mulgrew, care i-a arătat imagini cu autobuzul, „ceea ce am luat ca încurajare și susținere”. Autobuzul este însoțit de 40 de voluntari și de o formație muzicală, ce cântă live pentru a atrage atenția mulțimii. Printre voluntari este și Hannah Beckford, care, de la 11:00 la 16:00, în fiecare sâmbătă, se apropie de trecători și le oferă o medalie miraculoasă. „Le spunem: Doriți un cadou de la Sfântul Părinte?, iar ei cer adesea mai multe informații. A provocat mult interes, în special dinspre persoane care nu au mai călcat la biserică de mult timp. Oamenii ies din autobuz zâmbind și exprimându-și recunoștința.”

catholica.ro

De la ALFA la OMEGA,
Totul este MILOSTIVIRE!

De la Creație, prin promisiunea că ne va trimite un Mântuitor și apoi întregul Mister al Domnului nostru Isus Cristos: Întroparea, Patima, Moartea și Învierea Sa, Pogorârea Spiritului Sfânt și nașterea Bisericii ca Trup mistic al Învățătorului și Mântuitorului nostru, intervențiile pline de Iubire ale lui Dumnezeu în Istoria Mântuirii... TOTUL se datorează Plinătății Iubirii, care se concretizează în MILOSTIVIRE: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă Viața Veșnică”. I-a fost milă de omul căzut în păcat și astfel rupt de El, dar a și făcut CEVA în acest sens... a dat ce avea mai scump! Nu a dat ceva finit, ci a dat PE CINEVA, în care avem TOTUL, avem Viața Veșnică... avem MODELUL prin excelență:

- Modelul Fiului (copilului) lui Dumnezeu!
- Modelul Învățătorului – Unic!
- Modelul Aproapelui- adevărat!
- Modelul Fratelui adevărat care ne-a redat chipul copilului lui Dumnezeu, ajutându-ne să redescoperim filiația noastră divină și, convertiți, întorși spre Tatăl și spre Fratele cel Mare, să fim capabili să trăim ca frați, uniți în Marea Familie Umană în care Tatăl este Dumnezeu!
- Tatăl a pus în noi Spiritul Fiului Său, dându-ne dreptul de a ne numi copii ai Săi.

În salutul nostru „CRISTOS A ÎNVIAT!”, „ADEVĂRAT A ÎNVIAT!” avem strigătul de biruință al Milostivirii Sale! („Dacă Cristos n-ar fi înviat, zadarnică ar fi credința noastră”)

Lucrurile lui Dumnezeu se fac încet și bine! Este necesară deschiderea inimii, când ȚELUL suprem este să îndeplinim, din iubire, dorința de unitate a Învățătorului și Domnului nostru, al tuturor!

Atunci devine uimitor de simplu, cum mărturisește și face Papa Francisc: „La 30 noiembrie 2014, în zborul de întoarcere de la Istanbul, eu i-am comunicat - a spus Papa Bergoglio - și este de acord și el, Patriarhul Kiril, există voința de a ne întâlni. I-am spus: eu vin unde vrei tu. Tu mă chemi și eu vin. Și el are aceeași voință”.

Între Roma și Guadalupe, la Havana, Papa Francisc și Patriarhul Kiril s-au întâlnit. „O conversație între frați”, susținută de convingerea că „*unitatea se face pe cale*”

Ne-am rugat pentru această Întâlnire... pentru această Sfântă Îmbrățișare, de aceea mulțumim Spiritului Sfânt pentru RECIPROCITATEA DORINȚEI DE UNITATE!

Te preamărim pe Tine, Părinte Sfinte și Mult Milostive, pentru Unitate – Opera Ta, pentru că Tu ești Cel care împlinești dorința Fiului Tău, să trăim în mod desăvârșit Unitatea!

Propunere concretă: În fiecare zi să am milă și să fac concret ceea ce îmi ceri Tu, Doamne, pentru persoana pe care mi-o scoți în cale!

Prof. Elena Ștefănescu

Zile de vacanță

Cu multă iubire și înflăcărare în suflet am pornit, în vacanța intersemestrială, spre Sf. Gheorghe împreună cu alte 5 fete, pentru a participa la un Congres pentru adolescente, care s-a desfășurat în perioada 11-14 februarie 2016.

Întâlnirea a început cu o Sf. Liturghie. Seara, după cină, am vizionat un film foarte educativ, care descria relația echilibrată dintre un bărbat și o femeie. Cei doi au trăit și momente tensionate, dar, în cele din urmă, filmul s-a încheiat cu o cerere în căsătorie.

A doua zi dimineața, după liturghie, am avut parte de un dialog cu părintele Pál. I-au fost adresate câteva întrebări de către tinerele Gen 3. Din ce ne-a povestit, m-a atins alegerea lui pentru viața consacrată, pentru preoție, chemare pe care a simțit-o încă din adolescență, când era în clasa a VII-a. Participa activ la sfintele liturghii, slujind ca ministrant. M-a impresionat și un alt răspuns, care se referea la felul în care își folosea timpul liber, în perioada când făcea școala de cantori. Citea foarte mult și studia, chiar și atunci când trebuia să aștepte la rând în cantină pentru a servi masa. M-am gândit: „Câte cunoștințe utile putem acumula, dacă folosim bine timpul liber. Să nu înlocuim aceste posibilități, pe care ni le oferă Dumnezeu, cu folosirea în exces a televizorului, a jocurilor pe telefon sau pe tabletă.”

Am avut și un alt program minu-

nat, care s-a numit „Seara iertării”. După meditație, am cântat cântece și am urmărit un PowerPoint pe această temă. Fiecare a primit câte o inimioară de hârtie, pe care am scris persoanele pe care vrem să le iertăm și de cine vrem să fim iertați. Am ieșit apoi în curte, unde s-a făcut un foc, iar aceste inimi le-am aruncat în el. Ne-am rugat la bunul Dumnezeu să ne ajute să concretizăm ceea ce am scris. În sală, am păstrat un moment de liniște, pentru ca Dumnezeu să poată lucra în sufletele noastre.

În a treia zi, doi tineri căsătoriți ne-au povestit despre relația lor trăită în lumina Cuvântului Vieții. Ne-au dat sfaturi folositoare pentru această perioadă a adolescenței prin care trecem.

După masă, am vizitat azilul de bătrâni, unde am cunoscut persoane care nu erau „sărace”, dar erau „singure”. Chiar și celor imobilizate am reușit să le aducem, măcar pe moment, un zâmbet pe buzele lor. Am cântat cântece și le-am prezentat un dans cu lumânări. Pe fața bătrânilor se putea citi bucurie și mulțumire, și asta am simțit și noi în sufletele noastre.

În a patra zi a Congresului, după Sf. Liturghie, am vizionat un PowerPoint cu expresii folosite de Papa Francisc în legătură cu unitatea. Una din ele, care mi-a rămas în suflet, este: „Întoarce-te, fii curajos, mergi împotriva curentului și fii mândru de aceasta!”

Ne-am reîntors acasă cu sufletele îmbogățite de acele momente frumoase, pe care le-am trăit în iubire, de experiențe concrete, dar mai ales de unitatea făcută de Isus în mijlocul nostru, ceea ce mă poate ajuta să fiu lumină în această lume. (Beatrice Ponoran)

Acest Congres a fost înconjurat de frumusețe și a fost foarte special, deoarece am trăit în unitate toate tinerele. Au fost multe activități, jocuri și cântece. Am vizitat orașul, iar la azil am avut ocazia să fim alături de oamenii vârstnici. În fiecare zi se celebra sfânta liturghie. Cel mai greu a fost la plecare, când trebuia să ne despărțim și să ne întoarcem la casele noastre. (Francesca Frîncu)

Pentru mine, această întâlnire a însemnat foarte mult, deoarece m-am reîntâlnit cu multe prietene, pe care le-am cunoscut la întâlniri anterioare, și mi-am făcut alte prietenii noi.

Mi-au plăcut activitățile pe care le-am parcurs, jocurile, precum și momentele de dialog cu diferiți invitați.

(Bianca Frîncu)

Ce înseamnă a fi orb?

Simplul fapt de a închide ochii aduce cu sine o mulțime de experiențe. Nu percepem realitatea ca înainte, ne ia mult mai mult timp, putere și răbdare să ne descurcăm, renunțarea la confort... și multe altele.

Să ne gândim...

► puterea imaginației este restricționată. Cu cât mai timpuriu se pierde vederea, cu atât mai săracă va fi imaginația vizuală.

► mobilitatea este redusă la bastonul alb, la câinele însoțitor... la bunăvoința celor din jur.

► contactul vizual cu partenerul de discuție lipsește. Nu se poate vorbi despre culori, proporții, distanțe... despre mimică sau gestică.

► independența se mărginește la mediul și persoanele deja cunoscute, la activitățile îndelung exersate... la mesajele și descrierile verbale.

Și totuși – a fi nevăzător nu înseamnă a fi orb!

Micul Prinț, din cartea cu același titlu de Saint Exupery declară limpede: „Nu poți vedea bine, decât cu inima!”

Aceasta este condiția care-i propulsează pe nevăzători spre țeluri aparent imposibile! Dacă inima percepe „esențialul” – atunci, ce le poate sta în drum?

Expresia „negru în fața ochilor” nu are nimic de a face cu a fi nevăzător, ci, mai mult, cu modul în care inima „vede” ceea ce se întâmplă: în negru sau alb.

Bartimeu, orbul din Sfânta Scriptură, a învățat, de-a lungul anilor de suferință, să „vadă cu inima”. Iar ceea ce a urmat, știm cu toții! O revelație absolută – întâlnirea tămăduitoare cu Isus!

Căutați-L mereu pe Isus în inimile voastre – și veți învăța să „vedeți cu inima”!

Was können wir von Bartimäus lernen?

Als erstes, lehrt uns Bartimäus, dass Jesus nie zu weit ist um deine Gebete zu hören. Er wusste, dass Jesus kommen würde. Er hatte keine Ahnung, wie nahe er sein wird, aber er hoffte innig, dass, wenn er laut genug schreien würde, er auch von Jesus gehört wird.

Als zweites, lehrt er uns, dass Jesus Christus nicht auf die soziale Lage des Menschen schaut. Nicht die soziale Lage des Menschen ist entscheidend. Er kam zu Bartimäus genauso wie zu den Zöllnern, Fischer oder Verbrecher. Er behandelt alle, die ihn ehrlich anrufen und dankbar sind, gleich.

Als drittes, lernen wir von Bartimäus, dass nicht die Menge zu befolgen ist, sondern Jesus, der Herr. Das bedeutet eigentlich wieder sehen zu können. Zu sehen was wichtig ist, welche die Prioritäten ich in meinem Leben setzen soll. Solange man die unwichtigen Kleinigkeiten betrachtet, kann man nicht klar sehen.

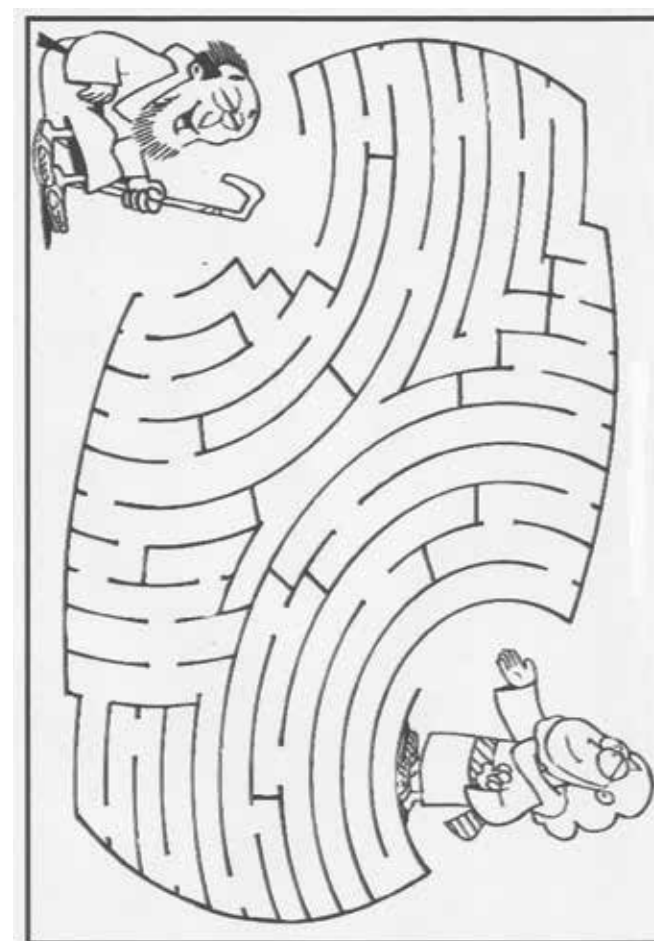
Seltsam ist dieser Bartimäus! Er hätte alles anderes von Jesus verlangen können – doch er wollte bloß sehen. Soviel.

Der Herr Jesus ist bereit, jedem geistlich Blinden das Licht des Lebens zu schenken. Jeder kann und soll die rettende Hand Gottes ergreifen. Es ist unsere Aufgabe als Christen, das unseren Mitmenschen mitzustellen.

Und wenn jemand den Schritt zu Jesus hin getan hat, dann ist es ganz klar, dass er in der Nähe des Herrn Jesus bleiben will und dass er Gott loben und preisen wird.

Wenn Jesus zu dir sagt: „Was soll ich dir tun?” – was verlangts du?

Segíts Barnabást, hogy Jézushoz érjen.

Pagină realizată de Prof. Constanța Bugariu

Întâlnirea familiilor

Reșița 13.02.2016

Parohia Maria Zăpezii din Reșița a găzduit sâmbătă 13 februarie, familii venite din diferite zone ale diecezei, ca să petreacă împreună o zi spirituală. Programul a cuprins teme: *Teoria Gender*, prelucrată de Valea Ernest; *Iertare în familie*, prelucrată de Pr. Pălie Veniamin și familia Piklor; *Masă rotundă despre familie*, condusă de pr. arhidiacon Pal Iosif Csaba.

Iată mai jos câteva dintre concluziile exprimate de participanți:

Pușa Erika – Contează mult mai mult ca în familie să existe dialog, nu monolog, când amândoi reușesc să spună fiecare ceea ce gândesc. Ar fi bine să-l ascultăm pe celălalt, nu atât ca să rezolvăm problema, ci ca să-l înțelegem.

Cristian Rudolf – Comunicarea stă la baza oricărei relații, chiar și atunci când ne certăm. Fără comunicare, relația devine mai grea, doar comunicând putem ajunge la înțelegere.

Rudolf Sourek – Convertirea noastră trebuie să se producă zilnic; ca să vină milostivirea, trebuie să ne schimbăm în interior, să dăruim în măsura în care primim.

Francisc Wolf – Am învățat astăzi că nu totdeauna ce-mi place mie trebuie să placă și altora, ceea ce mă conduce spre dialog continuu și ar fi bine ca acest lucru să fie transpus în fapte.

Vențel Bradaci – Comunicarea nu poate fi eficientă decât dacă este expresia iubirii. Doar atunci poți să ierți, când te exprimi prin iubire.

Marika Kemenes – Iertare și dia-

log: de multe ori nu spunem ce avem pe suflet, deși e important să comunicăm, cu riscul de a crea tensiuni, dar cu intenția de a le rezolva.

Petru Vârciorovan – Trebuie să existe neapărat iertare, înțelegerea între soți este cheia familiei.

Ela Costescu – Este important să ascult înainte să vorbesc. Îl iubesc pe soțul meu mai mult decât atunci când eram îndrăgostită de el, acum îl iubesc acceptându-l așa cum e.

Costescu Andrei – Conștiința comună, sinceritatea pot ajuta la recunoașterea greșelilor, iertarea vine mai rapid. Am înțeles mai bine toate inițiativele din mediul social, primul pas va fi referendumul.

Iustina Ponoran – Dialogul între soți este important; am înțeles că în relația dintre soți există și Dumnezeu, iertarea e probabil mult mai ușoară dacă ne lăsăm ajutați de El. Să acceptăm ajutorul lui Dumnezeu. Atunci când ceva nu-mi place sau mă deranjează, important e cum îi spun celuilalt, limbajul prin care mă exprim. Prin limbajul iubirii pot să spun celuilalt ce mă afectează fără să-l rănesc.

Cecilia Borbely – Subliniez faptul de a reîncepe și de a ierta atunci când sunt în relație cu soțul meu și să pornesc spre el, ca să îl cunosc mai bine și să fiu atentă și la ceea ce îmi spune Duhul Sfânt din interior.

Corina Bouda – De puțin timp formăm un cuplu, sunt o fire mai vulcanică, azi am învățat răbdare în

ascultare. Aici trebuie să lucrez mai mult, că soțul meu nu prea ajunge la cuvânt.

Ildiko Brînzan – Când copilul era mic ne ceream iertare dacă greșeam cu ceva, chiar și copilului. Îi cer lui Dumnezeu să am răbdare cu cel de lângă mine și să-l privesc ca pe un cadou de la Dumnezeu.

Melinda – Multe conflicte am cu copiii, și încerc să caut mai multe soluții pentru situațiile pe care le creează. Izbucnesc foarte repede, dar eu zic că am avansat; câteodată am senzația că eșuez în creșterea lor, dar atunci îmi amintesc de căderile lui Isus pe Golgota.

Cristian Chioncel – Am apreciat mult exemplele de trăire de zi cu zi. Am avut ocazia să văd în familie cum teoria își găsește împlinire în practica familiilor, ajută la depășirea problemelor inerente. Tematica iertării, tematica gender, au constituit aspecte actuale și aspecte tradiționale la fel de actuale.

Suntem creați de Dumnezeu pentru iubire fără hotare. De aceea avem frumoasa vocație de a rezolva toate problemele noastre familiale în ciuda decepției și a greutăților. Putem realiza aceasta dacă răspundem cu încredere iubirii celuilalt. Aceasta este calea iertării și a îndurării.

Consemnat de L. Piklor

A TEMESVÁRI SZENT GYÖRGY SZÉKESEGYHÁZ MISERENDJE A NAGYHÉTEN ÉS HÚSVÉT ÜNNEPÉN

Március 20-a virágvasárnap ünnepe. Ezzel kezdetét veszi a nagyhét, amikor Urunk szenvedésére és halálára emlékezünk.

A nagyhét idején a temesvári Szent György székesegyházban a különböző szertartásokat és szentmiséket az adott időszaknak megfelelő egyházi rend és program szerint celebrálják.

Virágvasárnap, március 20-án délelőtt a székesegyházban egyetlen szentmisét celebrálnak. A szertartás **10.00 órakor** a temesvári Püspökség udvarán (Pacha A. utca 4. szám) barkaszenteléssel kezdődik. A szentmise előtt itt gyülekeznek a hívek, majd a résztvevők körmenetben indulnak a székesegyházba. A szentmisét Excellenciás Roos Márton megyés püspök mutatja be.

Az ünnepi szertartás keretében elhangzik Urunk szenvedéstörténete (passio) Lukács evangéliuma szerint. A székesegyház Exultate kórusát Bajkai-Fábián Róbert karvezető irányítja.

Virágvasárnap 17.30 órai kezdettel a székesegyházban ünnepi vespérást tartanak a székeskáptalan részvételével.

A nagyhét első három napján – **hétfőn, kedden és szerdán** – a székesegyházban a szentmiséket **a megszokott program szerint** celebrálják.

Nagycsütörtökön, március 24-én a székesegyházban két ünnepélyes szentmisét mutatnak be.

- Az **olajszentelési mise 10.00 órakor** lesz, amelyen az egyházmegye papsága együtt misézik a Főpásztorral. Az ünnepi liturgia

két kiemelkedő mozzanata a lelkipásztorok szentelési fogadalmának megújítása, valamint az év folyamán a szentségek kiszolgáltatásához használt olajok megszentelése. - Az **Utolsó Vacsora** emlékére **19.00 órakor** celebrál szentmisét Excellenciás Roos Márton megyés püspök, amelynek keretében a hagyománynak megfelelően, Jézus felebaráti szeretetének emlékére a Főpásztor elvégzi a lábmosás szertartását. A liturgián egyházi énekek csendülnek fel a székesegyház Exultate kórusának előadásában. Karvezető Bajkai-Fábián Róbert. A szentmisét 22.00 óráig tartó virasztás követi.

Nagypénteken, március 25-én Urunk szenvedésére és halálára emlékezünk. A székesegyházban a székeskáptalan tagjai 8 órai kezdettel közös imán (Laudes) vesznek részt. A Jézus szenvedése és halála emlékére bemutatott szertartás **15.00 órakor** kezdődik, majd **21.00 óráig** szentségimádásra kerül sor a szentsírnál. A szertartás keretében elhangzik Urunk szenvedéstörténete (passio) János evangéliuma szerint.

Nagyszombaton, március 26-án a székesegyházban a Székeskáptalan tagjai 8 órai kezdettel közös imán (Laudes) vesznek részt. Szentmisét ezen a napon **nem** mutatnak be. A szentségimádás **10.00 órától 21.00 óráig** tart. Kérjük a híveket, vegyenek részt minél nagyobb számban a nagyszombati virasztáson.

Húsvét vigíliája 22.00 órakor tűzszenteléssel kezdődik. Az ün-

nepi szentmisét nm. és ft. Roos Márton megyés püspök celebrálja.

Húsvétvasárnap, március 27-én 10.00 órakor Excellenciás Roos Márton megyés püspök **főpapi szentmisét** celebrál a székesegyházban.

A délután folyamán, **17.30 órai** kezdettel a székeskáptalan ünnepi vespéráson vesz részt a székesegyházban.

Húsvéthétfőn, március 28-án a szentmiséket a vasárnapi miserend szerint mutatják be.

A Temesvári Egyházmegyei Ifjúsági Központ programja

Március 11-13. között, lelkipályakorlat román nyelven a Marienheim ifjúsági házbán.

Március 19-én, szombaton nagyböjti lelkinap Temesfőn.

Március 23-án, szerdán ifjúsági keresztút a Marienheim ifjúsági háznál.

Március 24-én szentségimádás a temesvári Szent György székesegyházban.

Április 30-án, szombaton labdarúgó bajnokság - Marienheim kupa.

A húsvéti szent háromnap

Latinul Sacrum Triduum Paschale az egész liturgikus év csúcspontja, eredetileg Jézus Krisztus föltámadását, húsvétvasárnapot megelőző három nap: nagycsütörtök, nagypéntek, nagyszombat. Később estétől estéig számolva a napokat, az Úr szenvedésének és föltámadásának triduumja a nagycsütörtök esti szentmisével kezdődik, középpontja a húsvéti virrasztás, befejezője húsvétvasárnap esti dicsérete (vecsernyéje). A triduum húsvét egyetlen eseményének hármassága; nem előkészület a húsvétra, hanem maga a húsvéti ünneplés. Tárgya: a) nagycsütörtök estétől nagypéntek délutánig az Úr szent vacsorájának emlékezete és szenvedésének kezdete; b) nagypéntek estétől nagyszombat estéig Jézus kínszenvedése és halála; c) nagyszombat estétől húsvétvasárnap estig Urunk föltámadása. (Forrás: MKL)

Örök húsvét

Húsvétvasárnapján tele a lelkünk húsvéti allelujával, örömmel, boldogsággal. Joggal, hiszen Húsvét a mi legnagyobb, sőt azt is mondhatnánk: egyetlen ünnepünk. Mert minden más, amit ünnepelünk az Egyházban, csak azért ünnep, mert volt Húsvét, mert volt feltámadás. „Ha ugyanis Krisztus nem támadt volna fel, hiábavaló lenne a ti hiteitek!” - kiáltotta oda már Szent Pál az első keresztényeknek. De mi tudjuk, hogy Krisztus feltámadt, itt van közöttünk, és ezért ünnepelünk, örülünk.

Hasznos azonban felidézni, megfigyelni a feltámadás egyes körülményeit. Talán már elgondolkoztatott bennünket az a tény, hogy a feltámadás éjjel, csendesen, tanúk nélkül történt. Így olvassuk az evangéliumban: „A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz” (Jn 20, 1). De Jézus már nem volt ott, a feltámadás már megtörtént, tanúk nélkül. Mária Magdolna a zokogásig ki volt ábrándulva. Valamiképpen talán mi is másként szerettük volna elképzelni Jézus feltámadását, ezt a világrengető eseményt, pl úgy, hogy fényes nappal történjék, mint három nappal előtte a Nagypéntek,

félelmetes földrengés, napfogyatkozás közepette, hogy ellenségei térdre rogyva könyörögjenek kegyelemért, hogy a világ végre belássa bűnét. Isten azonban másként rendelte el a feltámadást. Azt akarta, hogy Jézus feltámadása az éjszaka csendjének meghittségében történjék. Miért? Azért, mert Jézus nem a gonoszok és bűnösök bűnhődésére, hanem az őt szeretők örömeire és boldogságára támadt föl. Krisztus feltámadása nem ellenségeinek, hanem barátainak szánt üzenet. (...)

A feltámadott Krisztus első gondolata nem az volt, hogy elmenjen Kaifáshoz vagy Pilátushoz és megbüntesse őket, hanem ott maradt a

kertben és várta övéit, hogy velük találkozzon: először Mária Magdolnával, aztán a többiekkel, mindenki, aki kereste Őt. Péternek nem róttá fel árulását, nem vonta kérdőre gyávaságukért azokat, aki szétfutottak, nem kérte számon tőlük, amiért magára hagyták a Kálvárián. (...)

A feltámadott Krisztus ma is ugyanígy viselkedik: senkit nem vádol, senkit nem von kérdőre, senkit nem fenyeget a megsértett Isten nevében, hanem csendesen áll és kérdez bennünket, nincs-e valaminek, amit neki adhatnánk? Talán tényleg nem sok mindenünk van, amivel büszkélkedhetünk, de odaadhatjuk neki azt, amink van: szívünket, eszményeinket, szeretetünket. És akkor majd önzetlenségünk révén napjainkban ismét feltámad Krisztus és a világ felismeri, hogy Húsvét nemcsak a mi legnagyobb, hanem a mi állandó, tartós ünnepünk, felismeri azt, hogy a feltámadás most történik. Ihlessen bennünket ebben a nagy szónok, Keppler püspök buzdítása:

„Ahelyett, hogy állandóan saját fájdalmadat és sorsodat siratod, fordítsd tekinteted mások felé. Ahelyett, hogy saját terhedet elviselhetetlennek kiáltod ki, végy magadra valamit mások terhéből is. Ahelyett, hogy állandóan sopánkods, érezz együtt azzal, akinek még nehezebb a sorsa, mint a tiéd. Ahelyett, hogy másoktól vársz megértést, vigasztaljal másokat. És akkor sokszor nem tudod majd, hogy mi is történik veled: mások terhét vetted magadra és a sajátod vált könnyebbé; beteg gyógyítottál és saját szíved sebe hegedt be; szomorút vigasztaltál és saját lelked talált nyugalmat; mások szenvedésén enyhítettél és saját tövised életét törted; adni akartál és kaptál; azt hitted, hogy meghalsz és feltámadtál.”

P. Szentmártoni Mihály SJ
elmélkedése

Ferenc pápa: A keresztény cselekszik, nem csak beszél

A keresztény vallás nem merül ki a képmutatásból és hiúságból szőtt beszédben, hanem konkrét jó cselekedetekben mutatkozik meg. Ferenc pápa többször visszatért erre a gondolatra február 23-i reggeli szentmiséjén.

Nagybőjtben Isten tanítsa meg nekünk a cselekvés útját! – mondta szentbeszédében Ferenc pápa. – A keresztény élet konkrét, Isten konkrét, de sokan csak látszatkeresztények, az egyházhoz való tartozásukat kötelezettség nélküli díszként viselik, presztízst szereznek belőle, ahelyett hogy szolgálnák a szegényebbeket.

A pápa a napi szentírási idézetek, Izajás próféta és a Máté-evangélium szavai nyomán még egyszer elmagyarázta a beszéd és a cselekvés evangéliumi dialektikáját. Jézus leleplezi az írástudók és farizeusok képmutatását, és arra szólítja tanítványait és a tömeget, hogy azt kövessék, amit tanítanak, de ne úgy viselkedjenek, mint ők.

Az Úr megtanítja nekünk a cse-

lekvés útját. Hányszor találkozunk olyan emberekkel az egyházban – és ilyenek vagyunk mi is ám! –, akik ezt mondják: „Nagyon katolikus vagyok!” „Na és, mit teszel?” Hány szülő mondja magát katolikusnak, aztán soha nincs ideje, hogy beszéljen a saját gyerekeivel, hogy játsszon velük, meghallgassa őket! Talán a szüleik meg idősek otthonában vannak, de ők mindig elfoglaltak, nem tudják meglátogatni, és magukra hagyják őket. „De én nagyon katolikus vagyok ám! Én ahhoz a társasághoz tartozom.” Ez a beszéd vallása: azt mondom, hogy ilyen vagyok, de aztán világias dolgokat teszek – fogalmazott a Szentatyá.

Mondani és nem tenni, ez egy becsapás – állapította meg a pápa. Izajás próféta szavai (vö. Iz 1,10-20) pontosan rámutatnak arra, hogy Isten mit kér tőlünk: „Ne tegyetek többé rosszat! Tanuljatok meg jót tenni. Segítsétek az elnyomottakat, szolgáltassatok igazságot az árvának s védelmezzétek az özvegyet!” Ezek a szavak megmutatják Isten határ-

talán irgalmát is, aki azt mondja az emberiségnek: „Aztán jöjjetek, s szálljatok velem perbe! Ha olyanok volnának is bűneitek, mint a skarlát, fehérek lesznek, mint a hó; és ha olyan vörösek is, mint a bíbor, olyanok lesznek, mint a gypjű.”

Isten irgalmassága elébe megy azoknak, akik elég bátrak ahhoz, hogy vitába szálljanak vele, vitázzanak vele az igazságról, arról, amit tesznek vagy nem tesznek, hogy kijavítsa őket. És ebben áll az Úr nagy szeretete, a mondás és a cselekvés közti dialektikában. Kereszténynek lenni tevékenységet jelent: Isten akaratát cselekedni. Az utolsó napon pedig – mert mindannyiunk életében eljön majd a nap, bizony! – mit fog kérdezni tőlünk az Úr? Azt kérdi majd: „Mit mondtatok rólam?” Nem. Azt kérdezi, mit tettünk – figyelmeztetett Ferenc pápa.

A pápa ekkor a Máté-evangélium utolsó ítéletről szóló fejezetét idézte, amelyben Isten elszámoltatja az embert mindarról, amit az éhezők, a szomjazók, a bebörtönzöttek és az idegenek érdekében tett. „Ez a keresztény élet!” – kiáltott a Szentatyá, majd így folytatta homíliáját: A pusztaságok azonban a hiúsághoz vezetnek, a kereszténység színleléséhez. De nem, így nem vagyunk keresztények. Az Úr adja meg nekünk a bölcsességet, hogy megértsük, mi a különbség a szavak és a cselekvés között, s tanítson meg minket a cselekvés útján járni. Segítsen minket ezen az úton haladni, mert a szavak útja csak oda visz, ahol ezek a törvénytudók voltak, ezek az írástudók, akik szerettek úgy öltözni s úgy csinálni, mintha királyok volnának, nem igaz? És ez nem az evangélium valósága! Az Úr tanítsa meg nekünk ezt az utat.

Forrás: Vatikáni Rádió /
Magyar Kurír

Feltámadás

A materialista elveket valló emberek szerint a lélek az agy munkájának eredménye és létezése, s ez a halál beálltakor megszűnik. Szó szerint kileheljük a lelkünket, s az eltűnik, semmivé lesz a levegőben. A test pedig elporlad a földben. Ezek szerint, ha testileg, lelkileg megsemmisülünk, szó sem lehet a FÖLTÁMADÁSRÓL, mely csak önámítás. Vajon így lenne?

A halhatatlan lélek létezésében nemcsak mi, keresztyének hiszünk, hanem az indiaiak, buddhisták is, s mi több, azok a lélekvandorlást is vallják, amikor a test bár elporlad, a lélek addig ölt új testet, míg levezeli az előző életben elkövetett bűnök, s eléri a tökéletességet.

Nekünk Jézus, - aki nemcsak Isten Fia volt, hanem valós történelmi személy, - Ő igazolta a Föltámadást. Kereszthalála után megjelent tanítványainak, s mikor látta azok megdöbbenését, így szólt: „Én vagyok. Tapintsatok meg és lássatok. A szellemnek nincs húsa és csontja, mint nekem.” (Lk 24,40). Majd enni kért. – A hitetlen materialista újból talál magyarázatot: Bizonyára meg se halt, csak elájult, majd magához tért... – Már pedig Jézus nemcsak saját személyével igazolta a Feltámadást, hanem élete során másokat is feltámasztott „Leányod már meghalt. Ne fáraszd tovább a Mestert” (Lk 8,49), hozták a hírt Jairusnak, a zsinagóga előjárójának, aki Jézusnak könyörgött, gyógyítsa meg beteg leányát. „Jézus azonban ennek hallatára is bátorította: Ne félj, csak higgy!” (Lk 8,50). És a leány valóban föltámadt.

És amikor Lázár, akit testvéreivel, Mártával és Máriával együtt úgy szeretett, meghalt? Amint Jézus ennek a sírjához ért - mely egy kővel elzárt barlang volt: „Vegyétek el a követ!” – szólt... De Márta, az elhunyt nővére megjegyezte: „Uram, már szaga van, hiszen negyednapos!” (Jn 11,38-39). És mégis! Jézus égre emelte tekintetét, Atyjához fohászkodott, majd... hangos szóval kiáltott „Lázár, jöjj ki!” (Jn 11,43) és az föltámadt és kijött.

Csak az támadhat föl, aki meghalt, mert a halál egy küszöb, amin átlépünk az örök életbe. És ez a föltámadás jelképesen a Természetre is vonatkozik... „ha a búzaszem nem esik a földbe és el nem hal, egyedül marad, de ha elhal, sok termést hoz.” (Jn 12,24). Jézus halálának és föltámadásának a „termése” a mi megváltásunk. Értünk halt meg és értünk támadt föl, hogy nekünk örök életet hozzon, mert Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké. Csak bízunk Benne. – Ezt az Istenbe vetett hitet, bizalmat akarta próbára tenni szent Rita zárda-főnöknője, amikor egy tűzre való, száraz venyigét szúrt a földbe és meghagyta Ritának, öntözze rendszeresen, hogy hajtsa ki. Bár a nővérek kíváncsian, vagy kicsit gúnyosan lesték, Rita megtette, és bár sok idő telt el a „hiábavaló fáradozással”, a venyigébe visszatért az élet. Rügyet hajtott, majd dús fürtöket. 500 év telt el azóta, de a szőlő él és termést hoz. (Mons. Luigi De Marchi ír erről „Szent Rita élete” c. könyvében).

Életünkben olykor mi is úgy érezzük, hogy föltámadtunk. Barátnőm

is ezt mondta, amikor súlyos, reménytelen betegségből fölépült: Föltámadtam. - Élek! A halál torkából hozott vissza az Úr! Föltámasztott!

Hát mi se kételkedjünk az Űrban, aki valóban föltámadt, s nekünk is örök életet ad. Tamás kételkedett, de Jézus „Tamáshoz fordult: tedd ide ujjadat és nézd a kezemet. Nyútsd ki a kezedet s tedd az oldalamba. És ne légy hitetlen, hanem hívó!” (Jn 20,27)

Testvéreim, ha ti nem is tehetitek ujjatokat a sebeibe, higgyetek, mert: „Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek”. (Jn 20,29)... S ha elmondjátok az apostoli hitvallást, szavatok legyen eskü: Hiszek egy Istenben... és Jézus Krisztusban... hiszem a testnek föltámadását, és az örök életet. Ámen

TAVASZI FÖLTÁMADÁS

Föltámadást hirdet minden
Az egész nagy természetben
Alvó rügyek kipattannak
S örülnek a meleg napnak.
Gyümölcsfákon fehér fátyol,
Cseresznye lesz a virágból.
Szárnyat bont a tarka lepke,
Téli hideg elfeledve.
Patak fodrán napfény remeg,
S amott jön egy gyermekereg.
Madárdal a legszebb nóta,
Messze hangzik reggel óta.
Télre tavasz évről évre,
Ember s állat öröme.
Föltámadást hirdet minden
Krisztus Urunk szent nevében.

Kató Gizella

Calea Sfintei Cruci în Timișoara – În timpul Postului Mare în biserica parohială „Millennium” din Timișoara-Fabric în fiecare luni și vineri începând cu ora 16:00 se celebrează devoțiunea „Calea Sfintei Cruci” cu predică în limbile română respectiv maghiară având ca temă Anul Milostivirii. Luni, 21 februarie 2016, predica a fost rostită de către Pr. Valentin Macedon Hitcaș, paroh de Lipoava, iar luni, 29 februarie 2016, de către Pr. Dorin Iulian Filip, paroh de Ciacova. (S.E.)

Ridicarea la cinstea altarelor a Sf. Gerard – În data de 24 februarie 2016, în calendarul Bisericii Romano-Catolice locale este marcată Solemnitatea „Ridicarea la cinstea altarelor a Sf. Gerard”, primul episcop și martir al Diecezei. Cu această ocazie, în Catedrala (Domul) din Piața Unirii a avut loc o Vesperă Solemnă Pontificală celebrată de Excelența Sa Martin Roos, episcop de Timișoara în prezența membrilor Capitlului Catedral. (S.E.)

Centrul diecezan de pastorație a familiei – În perioada Postului Mare, centrul diecezan de pastorație a familiei mai organizează două întâlniri pentru familii: în 5 martie în parohia Iosefin din Timișoara – în limba română și în 12 martie în parohia Iosefin din Timișoara – în limba maghiară. (S.E.)

Zi de reculegere în Postul Mare – Tinerii din Arhidiaconatul Montan sunt invitați la o Zi de Reculegere în Postul Mare în data de 19 martie 2016, la Brebu Nou. Programul zilei cuprinde o prelegere-meditație, urmată de un moment de împărtășire în grupuri de 2-3 persoane, precum și o Cale a Sfintei Cruci pe deal. Tinerii

li se oferă posibilitate de spovadă și vor avea, în acest sens, un moment de cercetare a cugetului. Programul zilei se va încheia cu Sfânta Liturghie celebrată la ora 16:00. (red.)

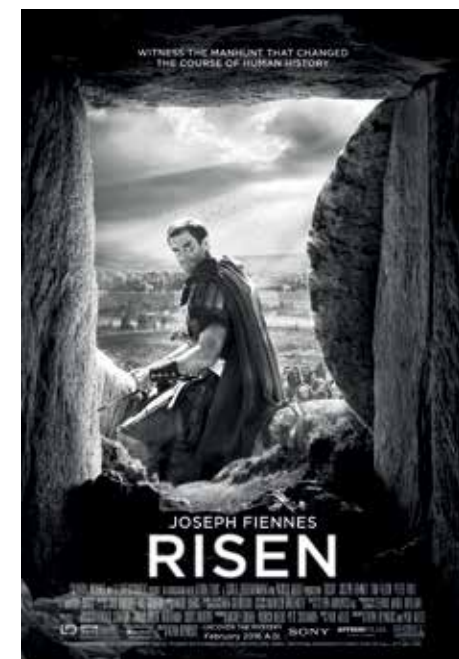
Patriarhul ortodox etiopian se va întâlni cu Papa Francisc – Capul Bisericii Ortodoxe Tewahe-do din Etiopia, Abuna Mathias I, se

va afla în Roma la acest sfârșit de săptămână, pentru o întâlnire cu Papa Francisc în 29 februarie 2016. Patriarhul va vizita de asemenea mormântul Sf. Petru, va avea discuții la Consiliul Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor și va celebra Sfânta Liturghie cu membrii largii comunități etiopiene de aici, în capela Colegiului Urbanianum din Roma. Această Biserică Ortodoxă Orientală își are rădăcinile în secolul al IV-lea, cu Sf. Frumentie, care a fost consacrat Episcop în Egipt de Sf. Atanasie al Alexandriei, și s-a întors în Etiopia să răspândească credința creștină. (catholica.ro)

Filmul „Risen” – Episcopul Robert Barron, auxiliar de Los Angeles, a publicat un comentariu la filmul „Risen”, ce relatează zilele care au urmat imediat după pătımirea, moartea și învierea lui Isus Cristos, prin ochii ofițerului roman Clavius

(Joseph Fiennes), însărcinat de Pilat din Pont cu recuperarea rămașitelor pământești – presupus – furate ale bărbatului executat ca Rege al iudeilor. Filmul rulează în cinematografele din SUA și Canada începând din 19 februarie 2016, și va rula în țări din întreaga lume începând din luna martie. Episcopul Barron s-a declarat „surprins și încântat” să descopere că filmul este „puternic creștin și foarte fidel relatărilor biblice despre ceea ce s-a întâmplat după moartea lui Isus”. Scena favorită a Episcopului este aceea în care Clavius intră în cenacol pentru a-i aresta pe cei mai apropiați discipoli ai Domnului, și îl vede acolo pe Isus, „la a cărui răstignire a asistat și al cărui chip mort l-a examinat îndeaproape”. Clavius este „fascinat, sceptic, uimit, neliniștit”. „Așa trebuie să fi fost într-adevăr pentru primii martori ai Celui Înviat, confuzia și deorientarea lor sunt sugerate chiar în Scriptură: ‘i s-au închinat, dar unii se îndoiau’. După ce intră Toma în încăperea și îl îmbrățișează pe Domnul lui, toate îndoielile, atât pentru Clavius cât și pentru spectator, sunt înlăturate.” (catholica.ro)

Die Osterbotschaft von der Auferstehung

Sie lautet: „Der Herr ist auferstanden, er ist wahrhaft auferstanden. Halleluja. Sein ist die Macht und die Herrlichkeit. Halleluja.“ (vgl. Lk 24,34; Offb. 1,6)

Die Reaktion der Frauen und der Apostel, die uns das Lukas-Evangelium überliefert, ist: Furcht, Erschrecken, Ratlosigkeit.

Das ist nicht verwunderlich!

Nach all unserer Erfahrung ist der Tod unerbittlich, ja unwiderruflich.

Am Totenbett eines lieben Menschen oder an einem frischen Grab stehend, hätte schon mancher gewünscht, dass die Zeit zurückgedreht werden könnte. Es kommt in unserer Erfahrungswelt nicht vor.

Jesus, der Herr über Leben und Tod, erweckte zum Leben: Lazarus, seinen Freund, den Jüngling von Nain, die Tochter des Jairus. Ihnen ward zugemutet ein zweites Mal zu sterben!

Bei Jesu Auferweckung von den Toten ist es anders: Er kehrt nicht ins bisherige Leben zurück, sondern schafft den Durchbruch, die Wendung: vom Tod zum Leben, jenseits von Zeit und Raum, in die Herrlichkeit.

So hat er es den Seinen vorausgesagt: „Ich gehe hin, um euch einen Platz zu bereiten“. (vgl. Joh. 14,1b)

Auf diesen christlichen Osterglauben setzen wir unsere Hoffnung: auch wir werden aus dem Tod zum Leben in Gottes Herrlichkeit gehen.

Bischof em. Joachim Wanke von Erfurt hat es in einem „Osterwort 2004“ so formuliert:

*„Für mich bedeutet Ostern, dass am Ende das Leben über den Tod,
die Wahrheit über die Lüge,
die Gerechtigkeit über das Unrecht
und die Liebe über den Hass siegen wird.
Und das nicht, weil ich mir das wünsche, sondern weil Gott es so will.“*

Eine solche Hoffnung, lässt uns österlich leben, glauben und ist ein tragfähiges Lebensfundament für alle Trauernden, Leidtragenden und Geprüften.

Bei jedem Abschied von einem lieben Menschen, bei jedem Gedenken an die Toten, Gefallenen der Kriege, der in KZ-Lagern getöteten Menschen, ist Ostern als Übergang vom Tod zum Leben durch und dank unserer Taufe Lebenshoffnung.

Denn wir alle haben an Jesu Sterben – und Auferstehung Anteil!

Mit dieser ermutigenden Glaubensfreude lässt sich's sinnvoll leben, und auch einst sterben!

In seinem Buch „GlaubensFreude“, Untertitel: Ermunterung zum Credo, hat Erzbischof Dr. Ludwig Schick von Bamberg vor der Meditation zum „Amen“ des Credo es so auf den Punkt gebracht, was für uns Christen Glaubenskern und – Botschaft ist: „Wer sein Leben so sieht und das ewige Leben erwartet, kann mit dem heiligen Augustinus bekennen:

*Aus Gottes Hand empfang ich mein Leben,
unter Gottes Hand gestalte ich mein Leben,
in Gottes Hand gebe ich es zurück“.*

(Monsignore Andreas Straub, E.R. Rat, Pfarrer i.R. em. Visitator der Donauschwaben)

„Pe drum: A se educa pentru a educa!“ Iubirea este aceea care educă.

Acesta a fost motto-ul întâlnirii de la Școala pentru profesori și animatori de copii și tineri

În perioada 6-10 februarie 2016, la Castel Gandolfo în Italia, a avut loc întâlnirea la nivel internațional a educatorilor de copii și tineri. La această întâlnire au participat în jur de 400 de formatori din 39 de țări, din lumea întreagă, din Oceania până în Nigeria, care împărtășesc o nouă pasiune pentru noile generații. Pare o sarcină dificilă, însă se poate reuși doar împreună.

A existat o gamă largă de subiecte, teme abordate, workshop-uri, forum-uri și activități utile pentru toate grupele de vârstă: cursuri de educație de dinamică globală de tip animator și de grup, managementul conflictelor, cercetarea în credință și rațiune, până la subiecte mai specifice, cum ar fi un stil de viață și impact de mediu, sexualitate, vicii, mass-media. Au existat și activități practice, precum dans, teatru, marionete, baloane, arte și meserii, video, utilizarea de fotografie și imagine.

În prima zi s-a discutat despre „Ce este educația?“, iar împreună am învățat că Isus este educatorul nostru, singurul și unicul, care îl iubește pe om și care îl educă spre responsabilitate. Educația înseamnă a scoate la iveală ceea ce este mai bun în copil. Regula pedagogică este pedagogia lui Dumnezeu, care este calea iubirii. Iar finalitățile educației sale sunt: unitatea existențială, realizarea personală și deplinătatea vieții. Iar

toate aceste trei reprezintă unitatea familiei umane. Educația este legată de persoana, capabilă de a iubi și a fi iubită în schimb. Rolul educatorului este acela de a fi mediator pentru copil, de a-l provoca pe copil să intre în contact cu acea parte interioară, care îl va călăuzi pe tot parcursul vieții. Nimeni nu este învățătorul nimănui, Isus este învățătorul tuturor, atât al educatorului cât și al copilului.

În cea de-a doua zi s-a discutat despre „Comunitatea este aceea care educă“, ceea ce înseamnă că trebuie să-l avem pe Învățător cu noi, să fim capabili de a trece de la un raport dual la un raport trinitar. Să ne pregătim sufletele să le deschidem total în transcendță, deoarece este nevoie de un limbaj al sufletului în transcendență, astfel că există trei limbaje care educă: al minții, în care gândim; al inimii, în care simțim; și al mâinii, în care să și facem. Iar aceste limbaje să fie în armonie pentru ca educația să ajungă armonioasă. Adică să simțim ceea ce gândim și facem, precum și să gândim ceea ce simțim și facem.

În cea de-a treia zi s-a discutat despre „Dificultatea educă“, unde Isus abandonat ni s-a lăsat descoperit. Aici am învățat ca atunci când apar dificultăți să le înfruntăm cu hotărâre. În educare să nu ne luăm privirea de la chipul lui Isus părăsit, care deseori putem fi chiar noi înșine. Suntem încurajați să nu fugim când apar dificultățile, ci să ne educăm pentru dificultăți. Educarea vine din confruntarea cu dificultățile, niciun educator nu a spus că iluminarea a venit dintr-un birou, sau o bibliotecă, ci din experiența cu ceilalți copii. Rolul educatorului este acela de a fi profesorul și fratele lor, de a le da libertate copiilor să creadă în ei înșiși.

Delia Orțan

Cadrul didactic - modelator al personalității elevilor

„Arta supremă a profesorului este de a trezi bucuria exprimării creatoare și bucuria cunoașterii.”

Albert Einstein

<<Într-o zi un băiețel s-a dus la școală. Băiețelul era mic, iar școala era mare.

Dar când băiețelul a văzut că intrarea în clasa lui se făcea printr-o ușă direct din curte, a fost foarte fericit, iar școala nu i s-a mai părut atât de mare ca la început.

Într-o dimineață când băiețelul se afla în clasă, profesoara le-a spus copiilor: „Astăzi o să facem un desen.” „Grozav”, s-a gândit băiețelul, căci îi plăcea mult să deseneze. Știa să deseneze o mulțime de lucruri: lei și tigri, pui și vaci, trenuri și vapoare... Și și-a scos cutia cu creioane colorate și a început să deseneze. Dar profesoara a spus: „Așteptați! Nu începeți încă!” Și a așteptat până i s-a părut că toți copiii sunt pregătiți. „Acum o să desenăm flori”, a zis profesoara. „Grozav”, s-a gândit băiețelul, căci îi plăcea să deseneze flori. Și a început să deseneze flori frumoase, și le-a colorat în roșu, portocaliu și albastru. Dar profesoara le-a spus copiilor: „Așteptați! Vă voi arăta eu cum să colorați.” Și a desenat o floare roșie cu tulpina verde. „Acum puteți începe”, a zis profesoara. Băiețelul s-a uitat la floarea profesoarei, apoi s-a uitat la floarea lui. A lui era mai frumoasă decât a profesoarei, dar n-a mai spus nimic. A întors doar foaia și a desenat o floare ca a profesoarei. Era roșie cu tulpina verde.

Într-o altă zi, când băiețelul intra se în clasă prin ușa din curte, profesoara le-a spus copiilor: „Azi o să

facem ceva din argilă.” „Grozav”, a spus băiețelul, căci îi plăcea să lucreze cu argilă: șerpi și oameni de zăpadă, elefanți și camioane... și a început să frământa bucată de argilă. Dar profesoara a zis: „Stați! Nu sunteți gata să începeți...” Și a așteptat până când toți copiii au fost gata. „Acum o să facem o farfurie”, a zis profesoara. „Grozav”, s-a gândit băiețelul, căci îi plăcea să facă farfurii. Și a început să facă farfuriile de toate formele și mărimile. Dar profesoara le-a spus copiilor: „Așteptați, vă arăt eu cum să faceți!” Și le-a arătat cum să facă o farfurie adâncă. „Așa, acum puteți începe”, a zis profesoara. Băiețelul s-a uitat la farfuria profesoarei și apoi la ale sale. Îi plăceau mai mult farfuriile lui, decât farfuria adâncă făcută de profesoară. Dar n-a spus un cuvânt. Și-a transformat farfuriile lui într-o bilă mare de argilă din care a făcut o farfurie adâncă și mare ca și cea făcută de profesoară.

Și foarte curând, băiețelul a învățat să aștepte și să privească și să facă lucruri ca și cele făcute de profesoară. Și foarte curând n-a mai făcut ni-

mic de unul singur.

Și s-a întâmplat într-o zi că băiețelul și familia lui s-au mutat într-o altă casă, într-un alt oraș. Și băiețelul a trebuit să meargă la altă școală. Școala nouă era și mai mare, și nu avea nici o ușă prin care să intre direct din curte în clasa lui. Trebuia să urce niște trepte înalte și să meargă de-a lungul unui coridor lung până ajungea la clasa lui.

În prima zi de școală, profesoara le-a spus copiilor: „Astăzi o să facem un desen.” „Grozav”, și-a zis băiețelul, și a așteptat să-i spună profesoara ce să facă. Dar ea n-a spus nimic. S-a plimbat doar prin clasă. Când a ajuns lângă băiețel, i-a spus: „Tu nu știi să desenezi?” „Ba da”, a zis băiețelul, „ce desen să facem?” „Nu știu până nu-l faci”, a zis profesoara. „Cum să-l faci?”, zise băiețelul. „Cum vrei tu”, a fost răspunsul ei. „Dacă toți ați face același desen, și l-ați colora la fel, cum să știu cine l-a făcut?” „Nu știu”, zise băiețelul și a început să deseneze o floare roșie cu tulpina verde>>

(sursa: Academia Mămicilor din Timișoara)

psih. Irina Vastag

Lepra

Ziua Mondială a Leprei (World Leprosy Day) este marcată în fiecare an în ultima duminică din ianuarie.

Lepra (boala Hansen, engl. leprosy) este o boală infecțioasă gravă cunoscută din antichitate. Principalele forme ale bolii se bazează pe numărul de bacterii prezente: paucibacilare și multibacilare. Cele două forme se diferențiază prin numărul de pete ușor depigmentate prezente, formele paucibacilare având mai puțin de cinci pete, iar formele multibacilare având mai mult de cinci pete. Lepra este mai des întâlnită la persoanele care locuiesc în condiții de sărăcie și se crede că este transmisă prin picături respiratorii. Există o organizație internațională pentru combaterea leprei ILEP - International Federation of Anti-Leprosy Associations care caută eradicarea bolii pe glob, lucru dificil din cauza timpului de incubare lung.

În România mai există boala în delta Dunării; în Tichilești, o localitate în județul Tulcea, Dobrogea se află singurul sanatoriu (spital) unde mai conveșuesc cei bolnavi de lepră.

Istoric - Boala este cunoscută din vechime, fiind amintită deja în primele izvoare scrise din istorie. Cercetările mai recente au stabilit că locul de origine a bolii este Africa de est. De aici boala s-a extins în Europa și Asia ajungând în India.

În Vechiul Testament, în Tora, cartea Leviticus (cartea 3-a a lui Moise), boala este descrisă amănunțit în

capitolul XIII vers. 1-46. De menționat că aici lepra nu

este considerată ca o boală diferită de alte boli dermatologice precum Lupus erythematosus (boală de piele cu o etiologie necunoscută), sau „Lupus vulgaris” (tuberculoză dermică), cauza fiind necunoașterea datorată cunoștințelor medicale puține din acel timp.

Lepra este considerată azi o boală care nu se poate transmite, nu mai în condiții igienice deficitare, stare de subnutriție care determină o slăbire a sistemului imun.

Fenomenul de contaminare era deja cunoscut de la epidemiile de pestă, ceea ce a determinat izolarea leproșilor în colonii, evitându-se contactul cu bolnavii, neținându-se seama de cei contaminați care erau în perioada de incubare a bolii.

Lepra se extinde în zona Caraibelor și pe continentul american prin colonizarea Americii și comerțul cu sclavi. O extindere mare a bolii are loc în secolul XIX în Norvegia, atingând cifra de 2800 de leproși. În această perioadă este descoperit agentul etiologic, de către medicul norvegian Hansen.

Cauze - afecțiunea este cauzată de o bacterie în formă de bastonaș, bacilul lui Hansen sau mycobacterium leprae. Contagiunea nu este posibilă decât în unele forme de lepră (lepra lepromatoasă); ea se face pornind de la secrețiile nazale sau de la plăgile cutanate ale unui bol-

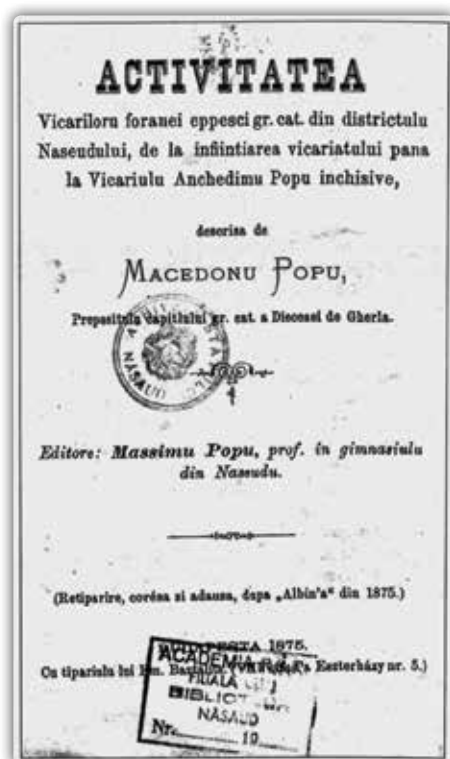
nav, care contaminează pielea sau mucoasele (mucoasa respiratorie) unui subiect sănătos.

Simptome și semne - Evoluția leprei este foarte lentă și se întinde pe mai mulți ani. Primele leziuni sunt mici pete depigmentate, în general albe, cu diametrul de câțiva milimetri, unde pielea este insensibilă și nu transpiră. Boala ia apoi fie o formă numită tuberculoză (la subiecții care au mijloace de apărare imunitară relativ eficace; lezează mai ales nervii, îndeosebi în regiunile cotului, gambei sau gâtului), fie o formă zisă lepromatoasă (la subiecții cu mijloace de apărare imunitară insuficiente; apar leproame, noduli de culoare roșie-brună dureroși, care sângerează sub piele și sunt suficient de numeroși pentru a fi mutilanți), sau chiar o formă intermediară.

Tratament - Azi lepra este o boală care se poate trata, costul tratamentului este o problemă încă nerezolvată în țările în curs de dezvoltare. Rezultatele tratamentului sunt influențate de starea imună a bolnavului, de forma și evoluția bolii. În funcție de diagnostic (lepromintest) durata tratamentului poate fi de o lună sau poate dura ani întregi.

(surse: wikipedia.org/wiki/Lepra; www.sfatulmedicului.ro/dictionar-medical/lepra)

Personalități eclesiastice care au sprijinit învățământul pentru surdomuți din Transilvania în perioada sa de pionierat

Dacă în alte țări învățământul surdomuților a început încă din secolul XVI, pe teritoriul țării noastre perioada sa de pionierat este în secolul XIX și prima jumătate a secolului XX. Evoluția acestei forme de educație a fost sprijinită de anumite personalități, ce s-au arătat dornice să ajute persoanele deficiente de auz. În articolul de față ne vom ocupa de personalitățile eclesiastice, care au avut astfel de preocupări.

Cea mai veche școală de surdomuți de pe actualul teritoriu al României a funcționat între anii 1831-1846, în localitatea Dumbrăveni (numită

atunci Erzsébetváros) de lângă Sighișoara. Ea s-a constituit în jurul fostului hugar Băcilă Ioan, care învățase tehnicile de educare a surzilor la Paris. Dar această școală specială nu ar fi existat fără contribuția a patru reprezentanți ai clerului, și anume: Episcopul Greco-Catolic al Ardealului Bob Ioan, preotul parohiei Romano-Catolice din Dumbrăveni, armeanul Kábdebó János, preotul paroh armean Pópoi József, Episcopul Romano-Catolic al Ardealului Kovács Miklós.

Un alt reprezentant important este vicarul Greco-Catolic al Năsăudului Ioan Marian, care înființa un învățământ similar. Informațiile provenite din acea perioadă ne precizează că vicarul Ioan Marian nu a avut suficiente fonduri pentru a deschide o școală specială pentru surdomuți și a adoptat o soluție inedită: copiii surdomuți urmau să fie educați în localitățile de domiciliu de către învățătorii locali, care au urmat un curs de perfecționare surdologică. Acest curs, organizat de vicarul Marian, reprezintă cea mai veche formă de perfecționare surdologică de pe actualul teritoriu al României, următorul curs urma să se deschidă abia peste 83 de ani (în 1921) la Universitatea din Cluj. Nici imaginea vicarului Ioan Marian nu s-a păstrat peste ani.

Vicarul Greco-Catolic al Năsă-

udului, Macedon Pop, cel care i-a succedat în funcție lui Ioan Marian, a editat în 1875 o carte referitoare la activitatea vicarilor năsăudeni.

Din această carte aflăm și informațiile legate de învățământul pentru surdomuți organizat de Ioan Marian. Cum toate documentele oficiale privitoare la surdomuți, anterioare acestei cărți, au fost acte de cancelarie scrise de mână, cartea publicată de vicarul Macedon Pop reprezintă cea mai veche lucrare tipărită în care apar informații legate de un învățământ pentru surdomuți pe terito-

riul de azi al României.

Ne vom deplasa acum la Timișoara unde Episcopul Romano-Catolic Alexander Bonnaz a fost unul din susținătorii înființării școlii de surdomuți din localitate.

În perioada 1863-1885, învățătorul german Karl Schäffer, calificat la Viena, a desfășurat un învățământ privat cu diferiți copii surdomuți. În toată această perioadă, Episcopul Bonnaz a urmărit activitatea lui Karl Schäffer și s-a entuziasmat

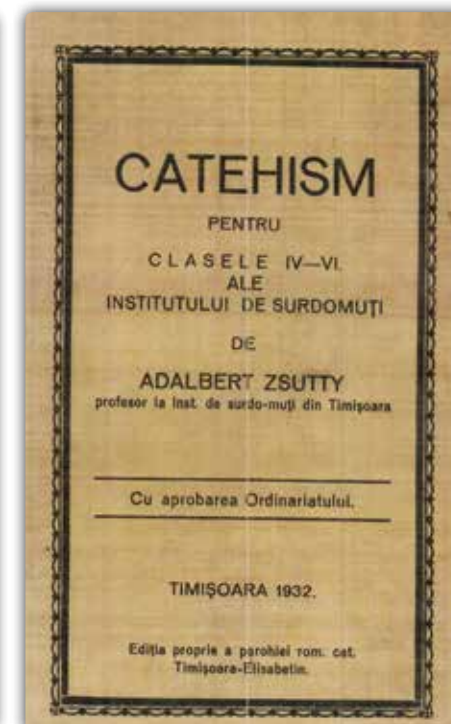
tre diferiții beneficiari se afla și școala de surdomuți cu suma de 20.000 de florini (40.000 de coroane).

Ajungem astfel în secolul XX și ne aflăm tot la Timișoara unde, în anul 1932, profesorul Adalbert Zsutty de la școala de surdo-muți terminase de scris manuscrisele a două manuale de religie destinate acestor copii: „CATEHISM pentru clasele IV-VI ale institutului de surdomuți” și „BIBLIA ROMANO-CATOLICĂ pentru clasele superioare ale insti-

de fiecare dată când acesta îi demonstra progresele elevilor săi. Convinș de necesitatea înființării unei școli de stat pentru copiii surdomuți, Episcopul Bonnaz a insistat pe lângă diverși primari aflați la cârma orașului, însă, eforturile sale nu s-au putut concretiza decât în anul 1885 când, a fost instalat primarul Carol Telbisz. Înființată inițial ca școală particulară, în 1886, după un an de funcționare, școala a fost ridicată la rangul de școală orășenească „în cinstea împlinirii a 25 de ani de episcopat a Episcopului Bonnaz”

În anul 1889, Episcopul Bonnaz a decedat. În testamentul lăsat, prin-

tutelor de surdomuți”.

Se punea problema tipăririi acestora și dificultatea consta în găsirea unei surse de finanțare. Lucrurile s-au rezolvat de la sine când P. S. S. Norbert Kerl, provincial al Ordinului Salvatorienilor și paroh în Biserica Romano-Catolică din cartierul Elisabetin (Piața Bălcescu), a preluat întreaga sarcină a tipăririi lor. În acest fel, cel puțin până în anul 1990, acestea au fost singurele manuale școlare de religie din România, destinate copiilor surdomuți.

Un alt coleg al lui Adalbert Zsutty, Aleodor Suciu, care întocmise manuscrisele pentru două cărți simila-

re destinate elevilor surdomuți ortodocși, nu a avut aceeași șansă. Nu a găsit nici o posibilitate de editare și manuscrisele s-au pierdut.

Ultimul exemplu nu se referă special la un învățământ pentru surdomuți, ci la modul în care era percepută existența surdomuților în viața de zi cu zi a societății.

La Oradea, în anul 1932, se tipărea cartea „Tratat moral-pastoral pentru uzul sacramentelor”. Autorul era Nicolae Flueraș, doctor în teologie și profesor la Academia Greco-Catolică din Oradea.

Scopul acestui tratat era de a sfătui preoții ce atitudine trebuie să aibă cu diferite persoane atunci când slujește un botez, o cununie, un maslu, o spovedanie, o împărtășanie, etc.

Personalitățile enumerate au dat dovadă de milă creștinească și de o viziune umanitaristă superioară față de mulți compatrioți ai lor.

Se cuvine să amintim că, în secolele trecute, Biserica Romano-Catolică a dat și doi sfinți considerați ca „patroni ai surdomuților”. La vremea lor ambii au fost episcopi și, pe lângă preocupările eclesiastice, s-au ocupat și de educarea unor surdomuți. Primul este John of Beverley care a trăit în Anglia, decedat în 721, și canonizat în anul 1037. Mai târziu, a fost preluat ca sfânt și de Biserica Anglicană. Al doilea este Francisc de Sales (1567-1622) și a fost Episcop al Genevei.

Având în vedere că „fără trecut pierdem certitudinea în progres”, se cuvine să omagiem aceste personalități care au avut o contribuție salutară într-un domeniu față de care mulți erau reticenți. Amintirea lor trebuie păstrată și imaginea lor trebuie să ocupe locul meritat în istoria învățământului special din România.

Gheorghe Moldovan
profesor pensionar, Timișoara

„Suntem frați”: întâlnire istorică între Papă și Patriarhul ortodox rus

În data de 12 februarie 2016, Papa Francisc și Patriarhul Kiril s-au îmbrățișat și sărutat la întâlnirea pe care au avut-o în aeroportul internațional din Havana. Întâlnirea a avut loc departe de Europa și diviziunile ei, pe o insulă care este și răscruce de drumuri și simbol. „Hermano, hermano, brother, brother, somos hermanos (frate, frate, suntem frați)”, i-a spus Papa Francisc Patriarhului. „În sfârșit!” La rândul său, Patriarhul a spus: „Acum lucrurile sunt mai ușoare.” Iar Papa: „Este clar acum că aceasta este voința lui Dumnezeu”.

La finalul întâlnirii, Papa și Patriarhul au semnat o declarație comună, în prezența delegațiilor catolică și ortodoxă, după care au rostit liber câteva cuvinte. „Am vorbit ca frați. Avem același Botez. Suntem Episcopi. Am vorbit despre Bisericele noastre”, a spus Pontiful. „Am căzut de acord că unitatea se face mergând împreună, alături.”

Redăm în continuare câteva dintre cele 30 de numere ale declarației comune:

Persecuțiile asupra creștinilor

8. Privirea noastră trebuie să se îndrepte mai întâi spre acele regiuni ale lumii în care creștinii sunt victime ale persecuției. În numeroase țări din Orientul Mijlociu și din Africa de Nord familii, sate și orașe întregi ale fraților și surorilor noastre în Cristos sunt complet exterminate. Bisericele lor sunt în mod barbar devastate și jefuite, obiectele lor sacre profanate, monumentele lor distruse. Cu durere aducem în atenție situația din Siria, Irak și alte țări din Orientul Mijlociu, și exodul masiv al creștinilor din țara în care credința noastră s-a răspândit pentru prima oară și în care aceștia au trăit încă din

timpurile Apostolilor, împreună cu alte comunități religioase.

9. Facem apel la comunitatea internațională să acționeze cu urgență pentru a preveni izgonirea pe mai departe a creștinilor din Orientul Mijlociu. Ridicându-ne vocea în apărarea creștinilor persecutați, dorim să exprimăm compasiunea noastră pentru suferința trăită de credincioșii altor tradiții religioase care au fost de asemenea victime ale războiului civil, ale haosului și violenței teroriste.

Familia

19. Familia este centrul natural al vieții umane și al societății. Suntem preocupați de criza prin care trece familia în numeroase țări. Ortodocșii și catolicii împărtășesc aceeași concepție despre familie și suntem chemați să spunem că ea este o cale de sfințenie, dând mărturie despre fidelitatea soților în interacțiunile lor reciproce, despre deschiderea lor pentru procrearea și creșterea copiilor, despre solidaritatea dintre generații și despre respectul pentru cei slabi.

20. Familia se bazează pe căsătorie, un act de dăruire liberă și de iubire fidelă între un bărbat și o femeie. Iubi-

rea este cea care sigilează uniunea lor și îi învață să se accepte unii pe alții ca dar. Căsătoria este o școală de iubire și de fidelitate. Regretăm că alte forme de coabitare au înlocuit la un anumit nivel această uniune, în timp ce conceptul, consacrat în tradiția biblică, de paternitate și maternitate ca vocație distinctă pentru bărbat și femeie în căsătorie este interzis din conștiința publică.

Prozelitismul

24. Ortodocșii și catolicii sunt uniți nu doar prin Tradiția comună a Bisericii din primul mileniu, ci și prin misiunea de a predica Evanghelia lui Cristos în lumea de astăzi. Această misiune cere respect reciproc pentru membrii comunităților creștine și exclude orice formă de prozelitism.

Nu suntem competitori ci frați, și acest concept trebuie să călăuzească toate acțiunile noastre reciproce, precum și pe cele orientate spre lumea din afară. Îi îndemnăm pe catolicii și pe ortodocșii din toate țările să învețe să trăiască împreună în pace și iubire, și „să gândească la fel unii pentru alții” (Romani 15,5).

www.catholica.ro

Sfânta Francisca romană, văduvă, călugăriță (1384-1440)

9 martie

Sfântă, dar în familie

Născută în anul 1384, dintr-o familie nobilă, a primit o educație elevată pentru o copilă din acel timp. Se pricepea la artă și la literatură și cunoștea bine Divina Comedie. Creștină convinsă, admira viața din mănăstiri, dar drumul ei a fost căsătoria. După obiceiul vremii, s-a căsătorit de timpuriu, la doar 13 ani, cu un nobil, Lorenzo Ponziani. Familia Ponziani avea un palat luxos în Trastevere, aproape de biserica „Sfânta Cecilia”, și ocupa funcții importante în Statul Pontifical.

Francisca s-a inserat foarte bine în noua familie, stabilind raporturi optime nu numai cu socrii, ci și cu cumnatul și cu soția acestuia, Vannozza. Aceasta avea un caracter foarte dificil, dar, după ce s-a opus Franciscăi, s-a lăsat cucerită de iubirea ei și i-a devenit o fidelă colaboratoare în operele de într-ajutorare a celor săraci. Francisca știa foarte bine să-și îndeplinească rolul de femeie nobilă fără să se piardă în spatele vanității lumești. A avut trei fii, pe care i-a iubit foarte mult, dar numai unul a ajuns la o vârstă adultă.

Când Roma a fost ocupată și pradată și s-a aflat dintr-o dată atinsă de efectele foametei și de flagelul ciumei, în timp ce mai-marii timpului mânuiau armele și oamenii Bisericii discutau despre raportul de superioritate sau inferioritate care exista între conciliul ecumenic și papă, Francisca și-a suflecăt mânecile, și-a

deschis grânarele și cantinele și, împreună cu cumnata sa, Vannozza, și cu alte nobile romane, a organizat asistența săracilor. Ea însăși mână un măgăruș încărcat cu lemne sau cu hrană și trecea din casă în casă, distribuind celor săraci; îi vizita pe cei bolnavi și îi întărea, pregătind cu mâinile ei medicamentele pentru alinarea durerilor lor.

În timp ce să dăruia neobosită în aceste opere de iubire concretă, Domnul o favoriza cu inspirații cerești pe care le expunea cu umilință confesorului și le comunica apoi prietenelor și colaboratoarelor ei.

Acestea îi urmau exemplul și, rămânând fiecare în propria-i casă, se angajau să trăiască virtuțile monastice și să se dăruiască săracilor. În anul 1425, s-au constituit într-o asociație și s-au numit Oblatele olivetane, deoarece frecventau biserica părinților benedictini olivetani, inspirându-se din spiritualitatea lor. În anul 1433, aceasta a devenit o congregație călugărească de viață comună și, din acel moment, locuința lor a fost un edificiu la Tor de Specchi.

Francisca și-a urmat colaboratoarele, în anul 1436, când i-a murit soțul, după 40 de ani de căsătorie trăită în deplină armonie. Soțul era comandant al trupelor pontificale și a fost rănit grav în timp ce apăra Roma împotriva lui Ladislau de Napoli, rămânând invalid pentru tot restul vieții, înconjurat de afecțiunea soției și a fiului.

Un suflet pentru Biserică

Francisca și-a petrecut ultimii patru ani în convent, unde a fost aleasă superioară și s-a dedicat, înainte de toate, celor trei misiuni: de formare a fivelor sale, în conformitate cu inspirațiile pe care le primea de la Dumnezeu, să le susțină cu exemplul operelor de milostivire la care erau chemate, să se roage pentru sfârșitul schismei în Biserică.

A murit la 9 martie 1440. Croniciarii timpului afirmă că la funeraliile sale a luat parte tot orașul care o numea deja cu dulcele apelativ de „sfânta Francisca Romana”. Biserica i-a recunoscut oficial sfințenia în anul 1608.

Când Paul al V-lea l-a întrebat pe cardinalul Robert Bellarmine dacă considera oportun ca Francisca Romana să intre în calendarul universal al Bisericii, a primit o părere favorabilă cu această motivație: „Ea poate să fie propusă ca exemplu de virtute pentru orice vârstă și pentru orice stare de viață”.

În bula de canonizare se spune că ea, prin rugăciunile și prin sacrificiile sale, a grăbit sfârșitul schismei din Occident.

www.calendarcatholic.ro

An aerial photograph taken from a high altitude, looking down at a vast expanse of white, fluffy clouds that stretch across the horizon. The sky above is a clear, deep blue, transitioning to a lighter blue near the horizon. Below the clouds, the dark, textured surface of the Earth is visible, showing landmasses and oceans. The overall composition is serene and expansive.

**Drumul tău în viață să îl faci
cu frații tăi, să alergi cu ei
spre Dumnezeu.
Vei descoperi că cerul e în tine,
vei lăsa lumină în urma ta.**